

else, endsige til Indrømmelser af den Art, som alene havde kunnet tilfredsstille Moderen, vilde det dog ikke være kommet. Derfor var det maaske netop godt, at hun havde troet ham saa langt borte, ligesom det var heldigt for ham selv, at han intet havde vidst om hendes Tilstand. Han havde maaske ellers kunnet lade sig forlede til af Hensyn til hendes Sjælefred at opføre en hykelsk Scene, som han bagefter havde maattet skamme sig over. Stakkels Moder! Hun hørte nu engang til de livsskræmte. De lange Aar indenfor Sygeværelsets nedrullede Gardiner havde efterhaanden forvandlet hendes Væsen til lutter Bekymring. For hende havde Døden sikkert været en Befrielse.

Han var begyndt at gaa op og ned ad Gulvet for at tvinge sit Sind i Ligevægt. Han var ikke vant til disse stærke Sindsbevægelser, som han instinktmæssig frygtede. Og nu kom han til at tænke paa Jakobe, der jo ventede ham paa „Skovbakken“ ved sædvanlig Tid. Hvad skulde han gøre? Han følte, at han ikke vilde være i Stand til at sidde rolig og tale om Forberedelserne til deres Rejse, eller hvad andet hun og han kunde være fælles om; og han havde desuden en daarlig Samvittighed, fordi han endnu ikke havde faaet sagt hende, at hans Familje var flyttet til København.

Han satte sig da ned og skrev et Par Linjer til hende. Hun skulde ikke vente ham, skrev han, idet han som sædvanlig benyttede Travlhed som Paaskud for sin Udeblivelse. I Brevets Slutning meddelte han saa ganske kort, at hans Moder „ifølge Avertissement i Berlingske Tidende“ var død her i Byen.

Han ringede igen paa Jomfruen for at faa Bre-